

necessitat de la previsió, es veuen ficats *obligatòriament* dintre d'una mútua que, per altra part ofereix l'avantatge d'estar nodrida econòmicament per aportacions de tots. Qui els fa ingressar *lliurement* a una altra, on, per avantatges que tingui, li toca a cadascú de pagar totalment la part corresponent, malgrat ofereixi la simpatia d'ésser *lliure*, en contra de l'odiós de l'*obligatorietat* de l'altra? I com sigui que, com sap tothom, la perennitat i solvència de tota mútua està en la ininterrompuda entrada de joves, es comprèn el perill greu que això hauria suposat per la nostra Mutual.

És veritat que actualment la condició d'obligatorietat s'ha suprimit per aquelles regions que com la nostra, ja tenen establerta la previsió, però, si no estem mal informats, li anà d'un fil, puix que l'Assemblea última de Juntes de Col·legis tinguda a Barcelona a primers de l'any corrent, s'anava a aprovar unànimement l'obligatorietat general, si no li surt al pas el digníssim company Dr. Coll, President de la Mutual del Sindicat i del Col·legi de Girona a l'ensem. Hem de retre, doncs, homenatge de gratitud al Doctor Coll per haver sabut defensar els nostres interessos, així com a tots els que amb ell votaren. És veritat també, que com deia fa pocs dies el nostre President, Dr. Garcia Tornel, a qui també hem de fer-li aquesta justícia, que creada la "Previsión" per Reial Decret, ofereix una major garantia d'estabilitat en les seves condicions, però tots sabem com les gasten els nostres governants. Qui ens assegura que un dia un ministre no es llevi de mal humor i, adonant-se espontàniament o per incitació d'altri, que aquesta disposició enclou un principi de privilegi regional, d'un cop de pluma no la suprimeixi, en "aras a la unidad nacional" i "para matar de raíz la hidra del separatismo"?

Per altra part, nodrint-se la caixa de la "Previsión", com sembla que és la tendència, amb el producte dels certificats i de les receptes oficials, sempre pot resultar més barata que la nostra i per tant una competència desigual per aquesta.

A més a més, sempre ens trobarem en el dilema de què, o nosaltres menyspreem uns avantatges que hem creat amb les nostres suors, cosa sempre llastimosa, o les aprofitem, fent nosaltres mateixos la competència a la nostra pròpia obra,

que és la Mutual del Sindicat, més lamentable encara si cap

Succeirà en aquest cas, i en la primera suposició, la millor del nostre dilema, el mateix que ens passa ja fa temps amb el Col·legi del Príncep d'Astúries. Nosaltres, això és els catalans, contribuïm com qui més a sostenir-lo, i segurament som els que menys l'utilitzem, ni és fàcil que l'utilitzem gairebé mai, àdhuc suposant que les facilitats siguin iguals per a tots, que ja és molt dir, perquè si més no, la distància sempre constitueix una dificultat.

Però prescindint d'això, no l'utilitzarem gairebé mai per dos motius, tots dos molt respectables.

Primer, perquè repugna al nostre caràcter ficar a un asil una criatura que estimem. Ens fa sempre l'efecte d'un hospici i, a menys del cas de molta necessitat, ens hi resistim. En general, tot orfe tindrà o la mare, o avis, o algun oncle o tia, i tots ells en general preferiran tenir-lo a casa, o a un col·legi, encara que sigui amb més estretor, que posar-lo a un asil. Fins entre nosaltres és mal vist pel públic. Tant més ho preferiran, si se'ls auxilia en els casos necessaris. Aquí la beneficència és més pràctica, més humana i més aprofitada, tal com la practica el Sindicat, per ésser més emmotllada a la nostra manera d'ésser. Famílies que accepten una petita subvenció, no es decidiran mai a enviar l'orfe al Col·legi del Príncep d'Astúries.

Segonament, ens hi resistirem sempre i cada dia més, a mesura que es vagi despertant l'esperit català, perquè els nostres orfes, en el Col·legi esmentat, ens els descatalanitzaran. Nosaltres respectarem sempre la manera d'ésser de cada poble, tots els trobem igualment dignes; mai hem tractat ni tractarem d'imposar-nos-els ni d'assimilar-los, i pel mateix motiu volem que els nostres fills siguin ben catalans, i repugnarem sempre aquells mitjans que ens els puguin descatalanitzar o anticatalanitzar, que tot hi cap.

L'única solució justa a aquest problema, és que es respecti l'autonomia de les regions, millor en tots els aspectes, però almenys en els de previsió i beneficència, puix així cadascú els emmotllarà a llur manera d'ésser.

Per això convé que, després de respectar l'autonomia de les regions, es deixi la llibertat a cada